

der derved gives en antagelig Garanti for Retssagernes forsvarlige Udførelse, og at Lovgivningen derfor maa kræve hos de Paagjældende saavel theoretisk Indsigt som praktisk Dygtighed. For Tiden, saalænge som Proceduren endnu ved Over- og Underretterne er skriftlig, antage vi derhos ogsaa, at Udkastets nærmere Forrifter desangaaende kunne ansees for tilstrækkelige og passende efter Forholdene, hvorimod vi bestemt maatte fraraade saadanne videregaaende Forslag som det, der af et enkelt Medlem antydes ved Sagens første Behandling, sigtende navnlig til et væsentligt Afslag i Forbringen paa Dannelse og Kundskabsfylde. Naar imidlertid Lovudkastet har indskrænket sig til at aabne Afgangen til de forskellige Sagførerstillinger for de til disse Stillinger fra først af særlig Forberedte, nedensfra opad, saa forekommer det os dog, skjøndt dette ganske vist altid maa blive Hovedsagen, at Afgangen ogsaa bør være mulig ad anden Vej for Mænd, der i sig selv frembyde tilstrækkelige personlige Garantier, men kun ikke fra Begyndelsen af have bestemt sig for Sagførerstillingen, thi for dem vilde de sædvanlige Betingelser, naar de først paa et senere Trin i Livet skulde opfyldes, aabenbart blive altfor befærlige. Lettes Afgangen for saadanne Mænd, bevirkes derved tillige, at den stærke Afsluttethed, der for Tiden adskiller Sagførerstillingen fra andre juridiske Embedsvirksomheder, noget formindskes, og da vi netop antage, at en livlig Tilgang og Afgang ligeoverfor andre Samfundsstillinger vil befindes at være ikke mindre i Sagførernes end i disse Stillingers egen Interesse, have vi troet ogsaa i enkelte andre Henseender derefter, saavidt muligt, at burde foreslaae Bempelser i Udkastets Bestemmelser. Det er imidlertid overhovedet ifkun mindre væsentlige Ændringer, som vi have fundet Anledning til at bringe i Forslag, og da den nærmere Begrundelse af disse lettest gives ved Behandlingen af de enkelte Paragrapher, hvortil Ændringerne høre, skulle vi nu tillade os dertil at gaae over.

Naar Lovudkastets § 2 ved Siden af de øvrige Betingelser, for at Bestikkelse som Højestretsagsfører kan opnaaes, har fastsat, at der skal aflægges en fyldestgjørende Prøve ved for

Højestretet at udføre 4 Sager, nemlig to Straffesager og to private Sager, formener Fleertallet, at denne Prøve nogenlunde vil kunne værne imod de Ulemper, som ellers lode sig befrygte ved den friere Afgang til den mundtlige Sagførelse ved Landets øverste Domstol. I Lighed med hvad der er bestemt med Hensyn til de tvende Straffesager, forekommer det os imidlertid, at der, hvad de tvende private Sager angaaer, er Anledning til at forlange, at Udførelsen af i alt Fald den ene af disse skal være for Citanten, da ifkun derved Visshed høves for, at Sagens egentlige Forelæggelse, eller den saakaldte Documentation, kommer til at skee ved den, der aflægger Prøven. Vi foreslaae saaledes nedensfor under Nr. 1 den fornødne Ændring i denne Henseende, ligesom ogsaa under Nr. 2 en derved tilbeels fremkaldt Redactionsforandring i Slutningen af samme Paragraph.

Hvad de særlige Betingelser i Udkastets § 3 for Bestikkelsen af Overrettsagsførere og i § 4 for Bestikkelsen af Underrettsagsførere angaaer, da lader det sig vistnok neppe nægte, at den foreskrevne treaarige Fuldmægtighedsstilling enten hos en Sagfører eller, hvad Underretten angaaer, en Dommer eller paa et Amtscontoir, især den sidste, ikke just afgiver nogen meget betryggende Garanti for virkelig praktisk Dygtighed, da saa Meget beroer paa, hvorledes Tiden er bleven benyttet; men videre gaaende Forbringinger, navnlig Fastsættelsen af en Prøvetid ved selve Retterne, der, i Vighed med hvad nu gjælder, ikke let kunde være under 2 Aar, eller ogsaa Anordningen af et nyt Slags Prøve, svarende til Prøven for Højestretsagsførerne, vilte frembyde Bankeligheder af forskjellig Art. Saalænge som derhos Proceduren endnu er skriftlig, ansee vi det ikke absolut nødvendigt i denne Henseende at afvige fra det, der hidtil ordentligvis har været betragtet som tilstrækkeligt, men Vægten lægge vi dog fornemmeligen paa de Attester fra Principalerne, der efter Udkastet nu ville blive at tilveiebringe til Godtgjørelse af den stadige Bestjæftigelse og virkelige Deeltagelse i Forretningerne. Hvad Fuldmægtigene hos Sagførerne angaaer, mene vi derfor ogsaa, at disse Attester udtrykkelig bør indeholde, at Deeltagelsen i Forretningerne navnlig ogsaa